

ISBN: 978-975-2482-74-6

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

Ketebe Yayınları: 33

Öykü

Editör

Aykut Ertuğrul

Kapak

Harun Tan

Düzeltili

Sezai Saraç

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Mayıs 2018
İstanbul

ketebe.com

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

İhlas Gazetecilik A.Ş.

Matbaa Sertifika No: 12227

Merkez Mah. 29 Ekim Cad.

İhlas Plaza No: 11 A/41

Yenibosna Bahçelievler / İstanbul

Tel: 212.454 37 11

Ruh Dememi Bağışlayın

EMRE ERGİN

KETEBE

Emre Ergin

Kayseri, 1990. Öyküleri, *Tuti*, *İtibar*, *Post Öykü* başta olmak üzere, muhtelif edebiyat dergilerinde yayınlandı. İlk romanı *Dördüncü Dilek* 2014, ilk öykü kitabı *Acziyetin Tekniği* 2016, ikinci romanı *Beş Kere Halil* 2017 yılında okurlarıyla buluştu. *Beş Kere Halil* adlı romanıyla 2017 Necip Fazıl İlk Eserler Ödülü'ne layık görüldü.

İçindekiler

Dünyazad'ın Aynası.....	7
Kaf-Lethe.....	25
Ruh Dememi Bağışlayın.....	39
Konuyu Değiştiriyorum.....	55
Kilimanjaro'nun Gözleri.....	70
Yeniden Yeniden Yeniden.....	82
Sevgili Ester.....	89
İmha Ekipleri.....	96
01101011 01111010 01101100.....	103
Jezamin ve Nasab.....	113
Ölmüş Dünyaya Bir Mersiye.....	120

Dünyazad'ın Aynası

Ayna bana bakmıyor ben aynaya baksam da. Dikkatini çeke miyorum. Yüzümün renkleri kayboluyor boşlukta. Dört dönüyor görüntü. Çalışmıyor. Ayna böyle olmaz. Suratımı ası yorum. Çünkü bana hediye eniştem Şehriyar'dan. Gümüşten kenarları, altın yaldızlı. Gümüşler işlemeli, dal dal ağaç desenli. Ağaçların meyveleri var, meyveler kehribardan. Yere koyunca, karnıma geliyor. Ama yere koymuyorum, çünkü o zaman yüzümü göremem. Ama masama koysam da göremiyorum, çünkü bana bakmıyor ayna. Ayna bana bakmıyor. Kızıyorum aynaya. Ama en çok enişteme. Çünkü bana bozuk bir ayna vermiş. Eğilip bakacaktım çünkü aynı ablama benziyor saçlarım. Suratımı asacaktım, gülecektim, yüzümü şöyle yapacaktım. Şehriyar eniştemin adı. Bir keresinde uzaklara gitti. Çin'e gittiğini söyledi ablam. Çok uzun zamanlar yoktu, o zamanlar ablamla oynardık, ablam saçlarımın aynı onunkilere benzediğini söyledi. Bana masal anlatmak istedi. Anlatma dedim, zaten her gün anlatıyorsun. Evimizin bahçesinde iki havuz var. Evimize saray diyorlar. Havuzlardan birisinde balıklar yok. Sadece onda yüzmeme izin veriyorlar. Bu sefer ablamla yüzdük. Eniştem uzaktayken. Şişman ve bıyıklı bir adam var. Hurcur adı. Çok şişman. Yürürken yer sallanıyor, o kadar şişman. Ablam yüzmeden önce ona gitti ve konuştu.

Bizi rahat bıraksınlar diyeymiş. Sonra elbiselerini katladı. Saçlarını açtı. Saçları benimkiler gibi, ama daha uzun. Biraz daha siyah. Bazen onun saçlarını tarıyorum. Önce ablam benim saçlarımı tarıyor, sonra da ben onun saçlarını tarıyorum. Karşılıklı. Ama haksızlık. Çünkü ablamın saçları daha uzun. Yorulunca yorulduğumu söylüyorum. O da tamam diyor. Yarım kalsın. Saçlarının yarısı taranık çıkıyor gidiyor odamdan. Üzülüyorum. Saçları tam beline geliyor. Beline altından kapkalin bir kemer takar hep, arkasına yaslanarak oturursa canı yanar. Çünkü dolanır. Arasına girer. Ama şimdi kemeri yok, çünkü havuzun kenarındayız. Ablam çok güzel. Süslenince de güzel. Böyleyken de. Hurcur içeri kimseyi sokmaz. Şehriyar da. Eniştem yani çok uzaklarda. Ben ise onu böyle daha çok seviyorum. Saçları karnına geliyor. Suyun içerisine girerken su saçlarını tutuyor. Saçları yüzüyor. Ablam ise havuzun zeminine oturuyor. Arkasına yaslanıyor. “Çok güzel.” diyor. “Suyun rengi mi çok güzel?” Gülümsüyor. “Sıcaklığı.” diyor. “Ama rengi de güzel.” “Burada balıklar yok.” diyorum. “Doğru.” diyor. “Çok haklısın Dünyazad.” Eniştem taa Çin’den geri gelene kadar, her gün havuza giriyoruz. Akşamları ablamın saçını tarıyorum, hem de iki yarısını. Bana masal anlatmak istediğinde susturuyorum onu. Sevmiyorum onun masallarını. İçerisinde ben yokum hiç. Kendisi de yok. Başka başka insanlar. Yabancılar yani. Korkunç korkunç yaratıklar. Bir de upuzunlar. Anlamadığım laflar söylüyorlar. Eniştem yanımdayken zaten her gece anlatır ablam Şehrazad masallarını. Ben de bir sıkılıyorum, bir sıkılıyorum. Uyuyakalıyorum hep. Şimdi de ablam durmuş, “İstersen uyumadan önce sana masal anlatayım.” diyor. Yok canım. İstemem. İstemem ki. Eniştem yanımdayken, onun dizinde uyurdum, ama sonra gece olduğunda kendimi yatağında bulurdum. Koskocaman bir odam var. İçerisinde tüylü havlular var. Tüylü havluları ve yorganları ve battaniyeleri çok seviyorum. Çünkü onların içerisinde uyuması daha güzel oluyor. Odamın içerisinde bir sürü

oyuncağım da var, ama eğer arkadaşıım yoksa, yani annesi izin vermezse ona oynamıyorum. Biraz uzakta arkadaşıımın evi. Yani ikimizin evi de aynı, ama o biraz uzak tarafında. Annesi enişteme yemek yapıyor. Çünkü eniştem çok zengin. O kadar zengin ki ev alacağım derken gitmiş kendisine bir saray almış. O kadar zengin ki, karnı acıktığında ne yemek istediğine karar veremiyor. Öyle olunca da bir sürü bir sürü insan ona yemek yapıyor, o da hepsini deniyor. Hangisini severse artık. O yüzden oturduğumuz evin bir köşesinde bir sürü bir sürü aşçı oturuyor. Benim en yakın arkadaşıım Nursena da orada oturuyor. Annesi bir sürü bir sürü tatlı yapabiliyor, sütlü tatlılar, sütsüz tatlılar, pekmezli tatlılar, pekmezsiz tatlılar, ballı tatlılar, balsız tatlılar. Müthiş oluyor. Ona da söylüyorum, her yemekten sonra yanına gidiyorum, ablam dur diyor, dur Dünyazad, sonra söylersin Dünyazad, ama eğer beklersem unutuluyorum. Nursena'nın annesinin adı Hüsna. Hemen koşturup gidiyorum Hüsna teyzenin yanına, evleri o tarafta, ama gündüzleri annesi sarayın alt kattaki mutfağında çalışıyor. Alt kat daha soğuk oluyormuş, ama çok karanlık, gündüzleri bile mumlar yakıyorlar. İçerisi sucuk gibi kokuyor, çok severim sucuğu. "Sucuk mu pişiriyorsunuz?" diye soruyorum, hayır diyor Hüsna teyze, "Burada çok et var, bir sürü de baharat var. Birlikte olunca sucuk gibi kokuyorlar." Ona da sucuğu çok sevdiğimi söylüyorum, o da bana gülümüyor. Bir de tatlıların çok güzel olduğunu söylüyorum, hangisi diyor, hepsi diyorum, hepsinden de yedim. Sonra geri dönüyorum ablamın yanına. Sofrayı topluyor ablamın yardımcıları, ablam ise kollarını böyle tutmuş, arkasına yaslanmış oturuyor. Eğer mevsimlerden kış ise, sarayın řu tarafındaki kocaman odada oturuyor oluyoruz, odanın yüpyüksek duvarları var, kafamı kaldırmayınca tavanını göremiyorum. Boyumdan büyük pencereleri var, hem de incecik pencereler, yan yana, ama incecikler. şöyle durup, ellerimi açınca tam üç tane pencere kadar uzatabiliyorum kollarımı. Her tarafında